

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 499/2021-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa

, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Jozef Holič s. r. o., Poľovnícka 4, Bernolákovo, IČO 51 163 730, v mene ktorej koná advokát JUDr. Jozef Holič, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Tdo 2/2021 z 18. februára 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 8. júna 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa (doplnená podaním sťažovateľa doručeným ústavnému súdu 3. septembra 2021) vo veci namietaného porušenia čl. 6 ods. 1, čl. 13 ods. 4, čl. 46 ods. 1 a 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 4 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 5 Tdo 2/2021 z 18. februára 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. 1 Nt 26/2019 z 25. júna 2020 podľa § 68a ods. 1 Trestného zákona zamietol návrh sťažovateľa na podmienené upustenie od výkonu zvyšku trestu domáceho väzenia podľa § 53 ods. 6 Trestného zákona a vyslovil, že sťažovateľ neplní obmedzenia a povinnosti vyplývajúce mu z trestu domáceho väzenia, ktorý mu bol uložený uznesením Okresného súdu

Trenčín č. k. 6 Nt 189/2019 z 30. septembra 2019, marí výkon svojej kontroly technickými prostriedkami, a zároveň podľa § 53 ods. 6 Trestného zákona premenil sťažovateľovi trest domáceho väzenia na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 452 dní s tým, že sťažovateľa podľa § 53 ods. 6 Trestného zákona s poukazom na § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 3 Tos 67/2020 z 26. augusta 2020 rozhodol tak, že podľa § 194 ods. 1 písm. a), ods. 2 Trestného poriadku predmetné uznesenie okresného súdu zrušil vo výroku o zaradení sťažovateľa do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia a podľa § 53 ods. 6 Trestného zákona s poukazom na § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sťažovateľa zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že ho podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku ako neprípustné odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou v podstatnom namieta, že odmietnutie jeho dovolania ako neprípustného napadnutým uznesením najvyššieho súdu je arbitrárne. Podľa názoru sťažovateľa ak krajský súd uznesením č. k. 3 Tos 67/2020 z 26. augusta 2020 o. i. uznesenie okresného súdu č. k. 1 Nt 26/2019 z 25. júna 2020 zrušil vo výroku o zaradení sťažovateľa do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, je toto uznesenie krajského súdu potrebné považovať za rozhodnutie, proti ktorému je prípustné podať dovolanie podľa § 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku.

Namietané porušenie základného práva na verejné prerokovanie vecí podľa čl. 48 ods. 2 ústavy odôvodňuje sťažovateľ tým, že najvyšší súd dovolanie neprejednal verejne, ale napadnutým uznesením rozhodol na neverejnom zasadnutí.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie čl. 6 ods. 1, čl. 13 ods. 4, čl. 46 ods. 1 a 4 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 4 ods. 4 listiny a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, zrušil uznesenie najvyššieho súdu a prikázal najvyššiemu súdu, aby po prijatí dovolania sťažovateľa zrušil uznesenia krajského súdu a okresného súdu, prikázal okresnému súdu znova vo veci konať a rozhodnúť, po zrušení uznesenia najvyššieho súdu nepriznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie, okamžite ho prepustil z výkonu trestu odňatia slobody a priznal mu náhradu trov konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie čl. 6 ods. 1, čl. 13 ods. 4, čl. 46 ods. 1 a 4 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 4 ods. 4 listiny a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu označených ustanovení ústavy, listiny a dohovoru malo dôjsť tým, že najvyšší súd napadnutým uznesením arbitrárne odmietol ako neprípustné dovolanie podané sťažovateľom, ako aj tým, že najvyšší súd predmetné dovolanie neprejednal verejne, ale napadnutým uznesením rozhodol na neverejnom zasadnutí.

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a to v časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde] a v časti z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí [§ 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde].

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy:

9. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

10. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na príslušnom súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon.

11. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou zdôrazňuje, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci.

12. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby orgány verejnej moci preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

13. Ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku odmietol dovolanie sťažovateľa ako neprípustné.

14. Podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ktorým bol porušený zákon alebo ak boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, ak je toto porušenie dôvodom dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Podľa § 368 ods. 2 Trestného poriadku ak Trestný poriadok neustanovuje inak, rozhodnutím podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku sa rozumie: a) rozsudok a trestný rozkaz, b) uznesenie o postúpení veci okrem uznesenia o postúpení veci inému súdu, c) uznesenie o zastavení trestného stíhania, d) uznesenie o podmieňanom zastavení trestného stíhania, e) uznesenie o podmieňanom zastavení trestného stíhania spolupracujúceho obvineného, f) uznesenie o schválení zmiernosti a zastavení trestného stíhania, g) rozhodnutie o uložení ochranného opatrenia, h) rozhodnutie, ktorým bol zamietnutý riadny opravný prostriedok podaný proti rozhodnutiu podľa písmen a) až g),

alebo rozhodnutie, ktorým odvolací súd na základe riadneho opravného prostriedku vo veci sám rozhodol.

15. V odôvodnení napadnutého uznesenia najvyššieho súdu k § 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku, ktorým sťažovateľ argumentuje v prospech prípustnosti dovolania vo svojej trestnej veci, najvyšší súd v podstatnom uviedol, že je zrejmé, že aj v prípade rozhodnutia, ktorým odvolací súd na základe riadneho opravného prostriedku vo veci sám rozhodol, musí ísť o rozhodnutie vydané na základe riadneho opravného prostriedku podaného proti rozhodnutiu podľa § 368 ods. 2 písm. a) až g), a nie proti akémukoľvek rozhodnutiu, čo vyplýva zo systematiky dotknutých ustanovení právnej úpravy dovolania. Najvyšší súd zároveň konštatoval, že v § 368 ods. 2 Trestného poriadku sa zároveň síce vyjadrením „*ak tento zákon neustanovuje inak*“ otvára možnosť podania dovolania aj proti ďalším rozhodnutiam, avšak za podmienky, že je to výslovne ustanovené Trestným poriadkom, pričom tieto ďalšie rozhodnutia, proti ktorým je možné podať dovolanie, vyplývajú z úpravy dôvodov dovolania v § 371 ods. 2 Trestného poriadku, v zmysle ktorého vo vzťahu k taxatívne stanoveným rozhodnutiam môže podať dovolanie aj minister spravodlivosti Slovenskej republiky. Medzi rozhodnutiami, proti ktorým môže podať sťažovateľ dovolanie, nie je uznesenie o premene trestu domáceho väzenia na nepodmienečný trest odňatia slobody podľa § 53 ods. 6 Trestného zákona. Nadväzujúc na uvedené, najvyšší súd uviedol, že nemôže vykladať zákon a jeho jednotlivé ustanovenia tým spôsobom, ktorý je v rozpore s jeho obsahom (čl. 2 ods. 2 ústavy), pričom žiadny druh a metóda výkladu práva neumožňujú prijať záver, že uznesenie o premene trestu domáceho väzenia na nepodmienečný trest odňatia slobody podľa § 53 ods. 6 Trestného zákona, resp. rozhodnutie nadriadeného súdu o riadnom opravnom prostriedku podanom proti takému rozhodnutiu možno podradiť medzi rozhodnutia, proti ktorým je možné podať dovolanie.

Najvyšší súd zároveň zdôraznil, že rozhodnutie o premene trestu domáceho väzenia nemá charakter rozhodnutia vo veci samej a ide o rozhodnutie, ktorým súd rozhoduje, či odsúdený plnil obmedzenia alebo povinnosti vyplývajúce z trestu domáceho väzenia a či nemaril výkon kontroly technickými prostriedkami. Z uvedeného vyplýva, že takým rozhodnutím sa nerozhoduje o vine či nevine obvinenej osoby alebo iným meritórnym spôsobom o podanej obžalobe, a preto tento druh rozhodnutia ani zákonodarca nezaradil medzi rozhodnutia, proti ktorým je možné podať dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok. Zákonodarca v prípade tohto druhu rozhodnutia teda ani najzávažnejšie prípadné porušenia zákona (ktoré sú obsiahnuté v úprave jednotlivých dôvodov dovolania) nenaradil zásade stability a nezmeniteľnosti právoplatných súdnych rozhodnutí a v tomto ohľade nie je určujúce, že ústava výslovne upravuje prednosť medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách pred zákonom, keďže z toho nemožno odvodiť, že zákonná úprava nemôže obmedziť okruh právoplatných rozhodnutí, proti ktorým je možné podať mimoriadny opravný prostriedok, pričom čl. 13 dohovoru ani negarantuje právo na ďalšiu opravnú inštanciu, resp. právo na mimoriadny opravný prostriedok.

Najvyšší súd uzavrel, že rozhodnutie, proti ktorému bolo sťažovateľom podané dovolanie, nie je medzi rozhodnutiami, ktoré sú podľa zákona napadnuteľné dovolaním, a preto podané dovolanie podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku odmietol ako podané proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

16. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že odmietnutie dovolania sťažovateľa bolo založené na racionálnom a ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu a na základe ktorého bol ustálený dôvod na odmietnutie dovolania. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Ústavný súd poukazuje na ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

17. Na posúdenie prípustnosti dovolania je zásadne príslušný dovolací súd. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže viesť k záveru o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade najvyšším súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012). Posúdenie prípustnosti dovolania zo strany najvyššieho súdu, osobitne jeho závery, však podľa názoru ústavného súdu takéto nedostatky v danom prípade nevykazuje. Pokiaľ sa sťažovateľ s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, ústavný súd dodáva, že otázka posúdenia podmienok dovolacieho konania je otázkou zákonnosti a jej riešenie nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľom označených práv.

18. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že sťažovateľom napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu v ničom nesignalizuje možnosť porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a obsahom základného práva, ktorého vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení.

19. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na verejné prerokovanie vecí podľa čl. 48 ods. 2 ústavy:

20. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorý garantuje právo na verejné prerokovanie vecí, sťažovateľ porušenie tohto práva namieta v súvislosti s tým,

že najvyšší súd predmetné dovolanie neprejednal verejne, ale napadnutým uznesením rozhodol na neverejnom zasadnutí.

21. Podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

22. Najvyšší súd tým, že napadnutým uznesením rozhodol o odmietnutí sťažovateľovho dovolania ako neprípustného na neverejnom zasadnutí, postupoval plne v zmysle zákonných ustanovení [§ 382 písm. f) Trestného poriadku], a teda rozhodovanie najvyššieho súdu nie je možné hodnotiť ako také, ktoré by bolo v rozpore so znením, zmyslom alebo s účelom relevantných ustanovení Trestného poriadku. Najvyšší súd ani zjavne neporušil alebo neprípustne „neobišiel“ žiadne iné ustanovenie Trestného poriadku a zároveň sťažovateľ nepredniesol ani žiadnu inú okolnosť, ktorá by v materiálnom poňatí ochrany základného práva na verejné prerokovanie veci dostatočne odôvodňovala záver o odopretí tohto práva.

23. Ústavný súd preto dospel k záveru, že sťažovateľom napadnuté uznesenie najvyššieho súdu v ničom nesignalizuje možnosť porušenia základného práva na verejné prerokovanie veci podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. medzi sťažovateľom napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom práva, ktorého vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení.

24. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K namietanému porušeniu čl. 13 ods. 4 a čl. 46 ods. 4 ústavy a čl. 4 ods. 4 listiny:

25. Sťažovateľ zároveň tvrdí, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo zasiahnuté aj do čl. 13 ods. 4 ústavy („*Pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ.*“) a čl. 46 ods. 4 ústavy („*Podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.*“), resp. do čl. 4 ods. 4 listiny („*Pri používaní ustanovení o medziach základných práv a slobôd musí sa dbať na ich podstatu a zmysel. Také obmedzenia nemožno zneužívať na iné účely, než na ktoré boli ustanovené.*“), pričom z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ svoju argumentáciu o porušení týchto ustanovení ústavy a listiny napadnutým uznesením najvyššieho súdu odvodzuje od namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy. Keďže však ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu

základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako ani základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, nemohlo v takomto prípade dôjsť ani k porušeniu ustanovení čl. 13 ods. 4 a čl. 46 ods. 4 ústavy, resp. čl. 4 ods. 4 listiny.

26. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie čl. 13 ods. 4 a čl. 46 ods. 4 ústavy, resp. do čl. 4 ods. 4 listiny napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.4. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

27. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd, vychádzajúc z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, konštatuje, že pod ochranu podľa čl. 6 dohovoru nespadá konanie o návrhu na podmieňané upustenie od výkonu zvyšku trestu domáceho väzenia, pretože v tomto konaní ide o vydanie rozhodnutí, ktoré priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru (o tom už bolo právoplatne rozhodnuté v pôvodnom konaní, v ktorom bol sťažovateľovi uložený trest). Inak povedané, pôsobnosť (aplikovateľnosť) čl. 6 dohovoru zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Nevzťahuje sa teda na konanie o návrhu na podmieňané upustenie od výkonu zvyšku trestu domáceho väzenia a čl. 6 dohovoru ani nezaručuje právo na podmieňané upustenie od výkonu zvyšku trestu domáceho väzenia.

28. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú

III.5. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 13 dohovoru:

29. V danom prípade nemožno priznať sťažovateľovi ani záruky poskytované čl. 13 dohovoru, pretože už zo samotného znenia tohto ustanovenia vyplýva, že sa ho môže domáhať iba ten, „koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené“. Sťažovateľ síce tvrdil, že v jeho veci došlo najvyšším súdom k porušeniu práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, avšak na konanie o návrhu na podmieňané upustenie od výkonu zvyšku trestu domáceho väzenia sa označený článok dohovoru nevzťahuje, a tak nemohlo byť porušené ani právo vyplývajúce z čl. 13 dohovoru.

30. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 13 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.6. K namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1 ústavy:

31. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie čl. 6 ods. 1 ústavy, ktorý stanovuje, že na území Slovenskej republiky je štátnym jazykom slovenský jazyk, ústavný súd konštatuje, že v ústavnej sťažnosti sťažovateľa absentujú konkrétne dôvody, resp. odôvodnenie, v čom konkrétne by malo podľa jeho názoru porušenie tohto ustanovenia ústavy (ktoré ani negarantuje žiadne právo sťažovateľa, pozn.) napadnutým uznesením najvyššieho súdu spočívať.

32. Ústavnému prieskumu tejto časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa tak bráni argumentačná nedostatočnosť ústavnej sťažnosti, v ktorej absentujú elementárne indície svedčiace o opodstatnenosti tejto časti ústavnej sťažnosti. Ústavná sťažnosť sťažovateľa teda v tejto časti nespĺňa požiadavky kvalifikovanej ústavnej sťažnosti, ktorá by zodpovedala zákonným požiadavkám, keďže neobsahuje relevantnú ústavnoprávnu argumentáciu (konkrétne skutkové a právne dôvody).

33. Ústavný súd z uvedených dôvodov ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie čl. 6 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom ustanovených náležitostí.

Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2021

Peter Molnár
predseda senátu